

[Behnke]

Ud over de nødvendige midler til offentlig forskning, som vi fra Folketinget via finansloven skal bevilge, mener vi, at finansieringen af forskningen skal ske gennem indtægter fra sideløbende kontraktforskning både i den offentlige sektor og i den private sektor, ja, det skal være udsigten til økonomiske gevinster, som driver værket.

Alt for mange forskningsprojekter er udelukkende formuleret for projektets skyld og ikke for den efterfølgende anvendelse. Det er selvfølgelig også helt i orden, hvis betalingen for disse – tillader jeg mig at udtrykke det – ikke-anvendelige projekter kommer fra overskud på nyttige projekter. Jeg ved godt, at det ikke er et populært synspunkt på universiteterne, og at kontraktforskning nærmest er et fyord, men for vores nation, for lille Danmark med verdens største udlandsgæld og verdens højeste skatte tryk er der desværre ikke plads til et 3-årigt studium af Anders And-bladets indflydelse på børn – eller hele universitetsafdelinger til brug for to studerende i germansk filologi fra før det syttende århundrede. Vi 5 millioner danskere skal målrette vores indsats mod den ene opgave at bringe vores økonomiske frihed tilbage, få gælden afviklet, få skatterne ned og få rigdom til nationen. Derefter er der rig lejlighed til at gå i gang med de mere luksusrægede projekter. Men her og nu og i de kommende tiår er det forskernes nationale pligt at bruge tiden på projekter, som kan gavne produktionserhvervene. Ude i produktionserhvervene går det desværre alt for langsomt. Der er selvfølgelig partier her i salen, der mener, at det er, fordi de private erhvervsledere er for dårlige til deres job. Man ønsker virksomhederne statsstyret og efter manges mening helst helt overtaget. Det er da selvfølgelig også den fremgangsmåde, man skal benytte, hvis man ønsker at omdanne danske erhvervsvirksomheder til produktionskollektiver, der producerer højre- eller venstresko, kun reguleret af de sidste cifre i årstallet.

Vi er – hvad der nok ikke kommer som nogen åbenbaring – af den stik modsatte opfattelse. Vi mener, at den eventuelle sløvhed hos de danske virksomheder skyldes for megen offentlig indblanding. Fjern alle de snærende bånd, giv frihed og ret til at forske og producere, så virksomhederne kan blive af Novo-typen og komme i spidsen for den teknologiske verdensudvikling! Vi stemte derfor også for den såkaldte

eksportpakke 1 før jul, hvor bl.a. afskrivningsmulighederne for virksomhedernes deltagelse i Eureka og andre internationale projekter blev væsentligt forbedret. Det er god politik, det er rigtig politik. Det, vi mangler for at kunne komme videre, er at få lovgivningen og de intentioner, der lå i L 6, fulgt op af en total rensning af det oldnordiske levn, at forskning blev betragtet som en anlægsudgift. I et moderne samfund må vi have vore love tilrettelagt således, at forskningen ét hundrede procent kan finansieres som en driftsudgift.

I morgen skal Finansudvalget tage stilling til, om det offentlige skal putte nogle flere penge i den århusianske forskerpark. Det lyder unægtelig interessant og vældig imponerende med alle de mange aktiviteter, der allerede foregår i den århusianske forskerpark. Men mit spørgsmål er, om de aktiviteter ikke akkurat lige så godt kunne finde sted på fuldt kommerciel basis. Svaret er selvfølgelig: Jo. Det offentlige behøver ikke at gå ind med penge; det vidner erfaringer ude fra den store verden i hvert fald om. Det er vores mening, at man i hvert fald på dette område måske burde kigge sig lidt om i verden og se, hvad man egentlig er i stand til at klare på almindelig privatkapitalistisk basis.

Den offentlige aktivitet, som der er allermost brug for, og som den borgerlige regering i 1982 lovede at gøre til en tilbagevendende Operation Dagsværk, er det dagsværk, der skulle fjerne unødige love og cirkulærer – ét stk. om dagen lovede man. De sidste 6 år er desværre blevet brugt til præcis det modsatte. Man har gjort det endnu sværere for danske erhvervsvirksomheder at overleve. Så længe virksomhederne ikke kan overleve eller får et eventuelt overskud stjålet i form af højere skatter, bliver der ikke forsket tilstrækkeligt. Det kræver penge, det kræver overskud, og det kræver tid, hvis man skal have forskningen til at fungere ude i erhvervsvirksomhederne.

Fremskridtspartiets bud til ministeren er derfor at gøre det økonomisk muligt for danske virksomheder – dermed mener jeg ikke gennem flere tilskud, men gennem lavere omkostninger og mere frihed – at komme frem i forskningseliten. Her vil man drevet af udsigten til noget så basalt som overskud – eller med et fyord: profit – lægge sig i selen og selv sikre Danmark seriøs deltagelse både i europæiske og i verdensforskningsprojekter.